

UITGANGSPUNTEN BIEDWEDSTRIJD

1) Het gaat er om te kijken, hoe de paren min of meer in een natuurlijke omgeving bieden. De spellen zijn dus niet geselecteerd op de vraag of ze interessant zijn voor een biedwedstrijd. Alleen die spellen, waarbij het bieden van de tegenpartij zodanig zou kunnen interfereren met het eigen bieden, dat daardoor voor verschillende paren onvergelykbare biedsituaties kunnen ontstaan zijn er uitgeroepen, alsmede zeer competitieve spellen (bv. de tegenpartij begint met 3 ♦-5 ♦, en dan mag jij weer).

Dit houdt dus in, dat het *niet* speciale "biedwedstrijd-handen" zijn. Heel gewoon, de eerste 16 computerhanden, die er niet op grond van bovenvermeld criterium uitgeroepen worden, worden meegenomen.

Het kan dus heel goed zijn, dat er spellen bijzitten, waar het bieden bij vrijwel iedereen gaat: 1 SA - 3 SA, en dat 3 SA het optimale contract is. Om voldoende discriminerende en interessante handen over te houden, worden er 16 handen geboden.

2) De leider volgt telkens de meest kansrijke speelwijze in een geboden eindcontract. De verdediging is van de volgende kwaliteit:

- Ze zijn van een behoorlijk niveau (ongeveer 2e divisie)

- Ze zijn niet helderziend. Als bv. een contract down kan bij een bepaalde start, vinden ze die niet per se. De redacteurs hebben de kansen op een bepaalde start

ingeschat. Daarnaast zijn soms ook praktische kansen meegenomen, dus situaties, waarbij zelfs een verdediging van goed niveau gemakkelijk de fout in gaat.

3) De waarderingen zijn gebaseerd op viertallen. Waarderingen voor groot-slems zijn dus veel hoger dan voor deelscores (een koud groot slem kan 24 punten opleveren, sommige deelscore-spellen hebben een top van 4). De waarderingen worden gebaseerd op het verschil in score met een fictieve datum-score, die vastligt op 2/3 * de verwachte score van het beste contract. 'Belachelijke' contracten, die heel veel slechter scoren dan de datum-score, kunnen op grond hiervan een negatieve score krijgen.

BIEDHANDEN OOST

Spel 1.

N geveer/Niemand

♠ J 7
♥ K Q 7 4
♦ A K 4
♣ A K T 8

Spel 2.

O geveer/NZ kwetsbaar

♠ 9 7
♥ K J T 6
♦ K Q 6
♣ K J T 2

Spel 3.

Z geveer/N kwetsbaar

♠ 9
♥ Q 9 5 4
♦ A J 9 8 5 3
♣ A 7

Spel 4.

W geveer/Allen kwetsbaar

♠ Q 9 8 7 6 2
♥ Q 8 4 3
♦ -
♣ A K Q

Spel 5.

N geveer/NZ kwetsbaar

♠ K 9 6 4
♥ 8 7 4 3
♦ T
♣ K J T 8

Spel 6.

O geveer/OW kwetsbaar

♠ J 9 5 3
♥ A Q 8 4
♦ K 2
♣ 8 5 4

Spel 7.

Z geveer/Allen kwetsbaar

♠ A Q 7 4
♥ K J 8 5
♦ T 9 7
♣ K 8

Spel 8.

W geveer/Niemand kwetsbaar

♠ T 3 2
♥ A J 8
♦ -
♣ K Q J 9 8 6 5

Spel 9.

N geveer/OW kwetsbaar

♠ A K Q 9 3
♥ 9 4 3
♦ Q 6
♣ A J 2

Spel 10.

O geveer/Allen kwetsbaar

♠ 9 8
♥ A
♦ A K Q 9 8 6 4
♣ J 7 3

Spel 11.

Z geveer/Niemand kwetsbaar

Z volgt 1 ♠, Indien mogelijk.
N verhoogt tot 2 ♠, Indien mogelijk.
Z verhoogt dan tot 3 ♠, Indien mogelijk.

♠ 5
♥ K J 9
♦ K J T 7 6
♣ K Q J 6

Spel 12.

W geveer/NZ kwetsbaar

♠ J T 9 7 5 4
♥ 8
♦ Q 2
♣ A Q 4 2

Spel 13.

Noord geveer/Allen kwetsbaar

♠ T 7
♥ 9
♦ A K Q T 6
♣ K Q J 7 4

Spel 14.

Oost geveer/Niemand kwetsbaar

♠ 9
♥ A T 5 2
♦ A J 5
♣ T 8 6 5 3

Spel 15.

Zuid geveer/Niemand kwetsbaar

♠ 9 6
♥ T 6 5
♦ K 9 8 3
♣ A J 6 3

Spel 16.

W geveer/OW kwetsbaar

♠ A J
♥ 3 2
♦ A K 9 6 4 2
♣ K 5 4

Mocht de lezer van dit onvolprezen orgaan zich afgelopen jaar reeds verheugen in een artikelenreeks over 'pepernoten', hierbij heb ik de er hem het vervolg daarop te kunnen presenteren, nl. een artikeltje over 'krumeltjes', zulks op uitdrukkelijk verzoek van de redactie, die de veronderstelling schijnt te verkeren, dat ik tijdens de drukke werkzaamheden welke mij van defensiewege onder mijn neus geschoven worden, wel enkele ogenblikken zou kunnen vrijmaken ter opvulling van de 100ste Proefnummer. Bij deze!

Het zal de lezer ongetwijfeld wel eens overkomen zijn, dat hij het contract van 1 in Sans Atout moest afspelen, waarbij hij na de enige maakkans te hebben meegenomen, één of meer slagen tekort kwam om aan het contract te voldoen.

Wanneer u mijn vorige stukjes hebt gelezen, snapt u onmiddellijk dat het mij gaat om de slagen meer dan één die u tekort bent gekomen. Vaak bestaat namelijk de mogelijkheid op een veilige wijze slechts één downslag af te staan (claimen voor -1), terwijl er zich bij het spelen op contract de gereede kans voordoet méér dan één down te gaan.

Speciaal voor deze gelegenheid heb ik e.a. in tabelvorm verwerkt, waarbij er per mogelijk contract een uitsplitsing is gemaakt naar wel of niet kwetsbaar en naar paren dan wel viertallen. Bij paren gaat het tekens om het minimale percentage dat de maakkans moet hebben om over 100 spellen een hogere score te halen dan degene die 100 keer claimt voor -1. In de eerste tabel is dit percentage van toepassing als je door de maakkans mee te nemen 1 slag extra down gaat, in de tweede tabel als je 2 slagen extra tekort komt. De laatste

twee kolommen zijn voor het viertallen, waarbij je over 100 spellen dus meer imps moet zien binnen te harken dan die laffe hond, die telkens voor -1 claimt.

P.S. Dit stukje heb ik in grote haast geschreven. Gelieve mij de fouten niet aan te rekenen, noch het gehalte van e.e.a. (met name van de parenpercentages heb ik geen flauw idee, hoe ik ze berekend heb).

De portee is wel duidelijk, dunkt me. Later maak ik nog wel eens een correct stel.

Contract	1 EXTRA DOWN				2 EXTRA DOWN			
	Paren		Viertallen		Paren		Viertallen	
	n. kw.	kw.	n. kw.	kw.	n. kw.	kw.	n. kw.	kw.
1♣/♦	29,4%	37,4%	40%	37,5%	45,5%	54,1%	50%	50%
1♥/♠	27,8%	35,7%	33,3%	37,5%	43,5%	52,6%	42,9%	50%
1SA/2♣/♦	26,3%	34,5%	33,3%	37,5%	41,7%	51,3%	42,9%	50%
2♥/♠, 3♣/♦	23,8%	32,3%	33,3%	37,5%	38,5%	48,8%	42,9%	50%
2SA	22,7%	31,3%	28,6%	33,3%	37,0%	47,6%	37,5%	45,5%
4♣/♦	21,7%	30,3%	28,6%	33,3%	35,7%	46,7%	37,5%	45,5%
3♥/♠	20,8%	29,4%	28,6%	33,3%	34,5%	45,5%	37,5%	45,5%
3SA, 5♣/♦	10%	12,5%	16,7%	20%	18,2%	22,2%	23,1%	29,4%
4♥/♠	9,6%	12,2%	16,7%	20%	17,5%	21,7%	23,1%	29,4%
4SA	9,4%	11,8%	16,7%	20%	17,2%	21,5%	21,4%	27,8%
5♥/♠	9,1%	11,8%	15,4%	18,8%	16,7%	21,1%	21,4%	27,8%

Contract	1 EXTRA DOWN				2 EXTRA DOWN			
	Paren		Viertallen		Paren		Viertallen	
	n. kw.	kw.	n. kw.	kw.	n. kw.	kw.	n. kw.	kw.
5SA	8,9%	11,6%	15,4%	18,8%	16,4%	20,8%	21,4%	27,8%
6♣/♦	4,9%	6,4%	12,5%	15,8%	9,3%	12,0%	17,6%	23,8%
6♥/♠/SA	4,6%	6,1%	12,5%	15%	8,8%	11,6%	17,6%	22,7%
7♣/♦	3,2%	4,3%	10,5%	13,6%	6,3%	8,2%	15,8%	20,8%
7♥/♠/SA	3,1%	4,1%	10,5%	13,0%	6,0%	7,9%	15%	20%

NADELEN VAN DE MULTI

De OIO

In het kader van het honderdste Proefnummer leek het mij aardig om een stukje te schrijven waarin mijn vroegere maat De Slager zich moet kunnen vinden. Gezien de spreekwoordelijke afkeer van conventies die altijd bij De Slager te bespeuren is geweest (speelt hij nog Stayman?), moet dat dus wel een anti-conventie stuk zijn. Het probleem is echter dat de meeste conventies (de gebruikelijke althans) bij mij geen kwaad kunnen doen. Behalve uiteraard de multi-coloured-2♦-opening. Deze mag in Groningen dan minder gebruikelijk zijn (vier jaar geleden tenminste speelde iedereen nog de zwakke twee), maar in het Westen is de multi schering en inslag. Een nadeel hiervan is uiteraard het multi-gedeelte. Als je na een 2♦-opening op de maat één vijfkaart hoog hebt, dan kun je niet even lekker preëemptief bieden (zeker als je jong bent, is dat vervelend), want je hebt meestal geen fit. Na een zwakke twee weet je het tenminste zeker. Hetzelfde nadeel, in een iets andere situatie, wat start je van xxx, xxx, Axx, Axxx na een multi van de maat, gevolgd door 2SA-pas-3SA? Dit probleem kreeg ik in een viertallenwedstrijd (ik speelde met een vreemde maat, bij mijn vaste partner is de multi verleden tijd). Gewoon een muntje opgooien, ik had geluk, de tegenpartij aan de andere tafel had pech voor +13 imps. Na een zwakke twee schrijf je direct 200 in de wij-kolom, volgende spel.

Dan ben ik nu gekomen bij een spel uit de bekerwedstrijd tussen 2 Klaver en de US (het Amsterdamse equivalent van APIH - de Zeerob). Wat doe je met -, Qxxxx, xxx, KJT9x, niet tegen wel na:

Tegen1	Maat	Tegen2	Zelf
pas	2♦(1)	2♠(2)	pas
3♠	pas	4♠	?

(1) Multi, (2) 4* ♠♠, infodoublet op 2♥

Na het voorafgaande is het wel duidelijk dat je als een speer moet passen, maar vind het maar eens in de praktijk. Trouwens, wat start je eigenlijk tegen 4♠? En wat zou je gestart zijn als in plaats van 4♠ 3SA zou zijn geboden? Tegen 4♠ is een hartenstart opgelegd: de maat heeft vermoedelijk drie troefslagen, hartenvrouw wordt toch wel gevonden, klaverstart geeft misschien een slag weg, en ruitenstart onthult misschien het zitsel. Tegen 3SA is het minder duidelijk, klaverstart is een alternatief, maar misschien geeft dat net de negende slag weg. Aan tafel werd echter 5♥ geboden (voor -5 is 1100), waarna beweerd werd dat wij net aan -800 waren ontsnapt. Dat bleek achteraf mee te vallen: na hartenstart gaat 4♠ contract, na een andere start -1. Zo lag het spel:

N/NZ

♠ -	♠ T8x	♠ A97xxx
♥ Qxxxx	♥ Jxx	♥ xxx
♦ xxx	♦ Axx	♦ KQ
♣ KJT9x	♣ AQxx	♣ xx
	♠ KQJx	
	♥ AK	
	♦ Jxxxx	
	♣ xx	

Na hartenstart begin je aan een dummy-reversel: ♥AK, klaversnit, harten getroefd, klaver naar het aas, klaver getroefd. Nu

met een ruiten eruit, waarna ♠T8x nog goed is voor 2 slagen (Oost kan zich niet ver genoeg in troef inkorten). Het contract van 3SA dat zoveel beter lijkt sneuvelt na hartenstart. Bij ons nevenpaar opende Oost gewoon met 2♠ voor -150, dus kost de multi weer veel imps (14).

Dat is echter nog kinderspel vergeleken met het spel dat een clubgenoot in een viertallenwedstrijd overkwam. Hij had Jx, -, Qxxx, AKxxxxx, de maat opende , kwetsbaar tegen niet 2♦ (weer die vreselijke multi), waarna rechts van hem 4♥ werd geboden. Er van uitgaande dat de maat een goede (wel tegen niet immers) zwakke twee in schoppen had, bood hij vol vertrouwen 4♠, na het doublet links bleef hij zitten voor -2600 (de maat had hartens, AKQ in negenen van schoppens zat links)

Verder kan ik nog vermelden dat ik nog geen winnende multi ben tegengekomen, dus hoop ik eenieder ervan overtuigd te hebben dat op tweehoogte à la De Slager geboden dient te worden (tenzij ze tegen mij spelen uiteraard)

(Het is de redactie tijdelijk ontschoten wie de OIO ook al weer was. Het moet nog wel op een briefje staan dat door Ad is toegestuurd. Dit briefje is echter tijdelijk onvindbaar. Daarom schrijft de redactie een prijsvraag uit: "Wie is de OIO?")

P.S Wat betekent trouwens de afkorting OIO ?

Stel, je hebt:

♠ Qxxx
♥ Jxx
♦ xx
♣ AKxx

En het bieden gaat 1♠ bij de maat, 3♠ bij jou en de maat biedt nu 4♦, onmiskenbaar een cue-bid, interesse tonend voor slam en ♣-cue ontkenkend.

Nu kun je 5♣ bieden maar aan dat bod zitten een aantal nadelen. Ten eerste zit je nu al op het 5-niveau, ten tweede weet je nog niet wat je moet doen als partner 5♥ of 5♦ biedt en als derde, en waarschijnlijk belangrijkste, onteem je partner de mogelijkheid om 4SA te bieden, een conventie waarmee hij 9 van jouw tien punten kan opvragen (♣AK, ♠Q). Besluit je om dat niet te doen dan moet je 4♠ bieden en je ♣-cue voorlopig vergeten, in bepaalde kringen wordt dat dermate aarzelend gedaan dat maat dan opeens nog wat "vindt" en doorgaat maar meestal zal het bieden afgelopen zijn na 4♠. Naar mijn mening is op deze hand 5♣ het beste bod, echter, met wel in het achterhoofd de hierboven vermelde bezwaren.

Stel, je hebt:

♠ Kxxx
♥ Qx
♦ Kxxx
♣ AKx

Het bieden gaat:

Jij	Maat
1SA	2♥
2♠	3♥
3♠*	4♦@
??	

* = mooie hand, schoppens troef
@ = cue

Eigenlijk hetzelfde probleem als hierboven, je hebt een cue, een dubbele zelfs, in de kleur die maat overgeslagen heeft maar op een normaal niveau kun je die niet meer bieden, 5♣ zal hier het beste bod zijn maar ook hier zijn weer de bezwaren zoals die hierboven vermeld werden van kracht.

Dit was mij een aantal keren opgevalen, en blijkt mij niet alleen, want toen ik een keer op een verjaarspartijtje aan de praat was geraakt met iemand die dezelfde

hobby heeft, legde hij mij dit probleem voor maar dan in een iets andere variant. Nu volgden de hierboven beschreven argumenten over het wel of niet overslaan van het 4-niveau over tafel waarop hij mij triomfantelijk meldde voor dit probleem een oplossing te hebben. Een oplossing die, naar mijn mening uitblinkt in eenvoud.

Wanneer men tijdens het bieden erachter komt dat er gecued gaat worden, meestal na een bod dat de troefkleur vaststelt en dat zich vaak bevindt op 3- of 4-niveau dan wordt, als er 1 kleur overgeslagen wordt, de daaropvolgende cue geen cue voor die kleur maar een cue voor de overgeslagen kleur.

Deze, wellicht wat ingewikkelde definitie, kan het best verduidelijkt worden door een paar voorbeelden :

1♥ 3♥
4♣ 4♦

Aangezien de ♠-kleur overgeslagen is, hetgeen dus betekent dat de openaar daar in ieder geval een ongedekte doubleton in heeft, treedt de hierboven beschreven regel in werking en betekent 4♦ dus niet een ♦-cue maar geeft het juist een ♠-cue aan!!

1♦ 1♠
2♣ 2♥
2♠ 4♦

Schoppen is troef en de ♣-cue wordt overgeslagen en is er dus niet. 4♥ betekent nu niet een ♥-cue maar geeft een ♣-cue aan.

In deze beide voorbeelden wordt er een bod aangewend om een andere kleur te cuen, dit bod zegt dus niets over die kleur zelf, vraag is dan natuurlijk of dat geen groot bezwaar is. Het lijkt mij niet, immers, in het eerste voorbeeld moet de openaar welhaast een ♦-cue hebben, hoe kan je anders slaminteresse hebben met twee ongedekte kleuren tegenover een simpele limiethand. In het tweede voorbeeld ligt het iets minder duidelijk maar een goede afspraak lijkt mij dat na 4♥ (♣-cue) 4♠ de 4♥ bieder met ook nog een ♥-cue dat kenbaar zal moeten maken met nog een bod. Consequentie hiervan is echter dat vrijblijvend cuen niet meer

mogelijk is, voor serieuze cuers lijkt mij dat echter geen probleem.

Voordelen van deze benadering zijn :

- Winst van biedruimte
- De mogelijkheid zeer gericht naar een cue te vragen
- Duidelijkheid

Als enig nadeel zie ik eigenlijk dat je de situatie moet herinneren als die zich voor doet maar dat lijkt me niet zwaarwegend.

Om nog even terug te gaan naar de eerste twee handen, beiden uit de praktijk ontleend), met de eerste bied je na 4♦ 4♥ (♣-cue), partner bied nu met AKxxx, -, AKxxx, xxx 4SA, en via 5♦ 5♥ 6♣ wordt nu het redelijke slam bereikt (troeven 2-2 of ♦♦ 3-3 en nog wat extra kansen)

Op de tweede ontspon zich het volgende biedverloop :

Kxxx	AQxxx	
Qx	AKxxx	
Kxxx	-	
AKx	Qxx	
1SA	2♥	
2♠	3♥	
3♠*	4♦\$	(X)
4♥#	4SA	
5♠@	6♥%	
7♠^		

* = ♠♠ troef, max
\$ = vraagt ♣-cue
= ♣-cue, geen ♦-cue
@ = 2 + ♠Q
% = groot slam try
^ = moet genoeg zijn

Mooi he, ik wens iedereen veel succes bij de toepassing van deze benadering (conventie, als je dat wilt)

BIEDHANDEN WEST

Spel 1.
N gever/nIemand

♠ A 9 5 2
♥ A 8 5
♦ J 8 6 2
♣ 4 2

Spel 2.
O gever/NZ kwetsbaar

♠ A Q T 8
♥ Q 3
♦ A 8 7 4 3
♣ 9 7

Spel 3.
Z gever/OW kwetsbaar

♠ A K 6 2
♥ T
♦ K Q 6 2
♣ 9 6 5 2

Spel 4.
W gever/Allen kwetsbaar

♠ K J T
♥ A K 7 6
♦ T 8 5
♣ 9 5 3

Spel 5.
N gever/NZ kwetsbaar

♠ 8 7
♥ A 6 5 2
♦ A K Q J 4
♣ 4 3

Spel 6.
O gever/OW kwetsbaar

♠ K 2
♥ 7 3
♦ Q J 7 5 4
♣ A K Q J

Spel 7.
Z gever/Allen kwetsbaar

♠ K 8 6 2
♥ A Q T 9 7
♦ 4 2
♣ Q 7

Spel 8.
W gever/NIemand kwetsbaar

♠ A 7 5
♥ Q 2
♦ A K J T 8 7
♣ A 4

Spel 9.
N gever/OW kwetsbaar

♠ 8
♥ A Q T
♦ K J T
♣ Q 9 8 6 5 3

Spel 10.
O gever/Allen kwetsbaar

♠ J 7 6 5
♥ J 7 4 3
♦ 5
♣ A T 5 4

Spel 11.
Z gever/NIemand kwetsbaar

Z volgt 1 ♠, IndIen mogelijk.
N verhoogt tot 2 ♠, IndIen mogelijk.
Z verhoogt dan tot 3 ♠, IndIen mogelijk.
♠ A 6 2
♥ Q 6 5
♦ Q 8 5
♣ A 4 3 2

Spel 12.
W gever/NZ kwetsbaar

♠ K Q 6
♥ A 7 4 3
♦ K J 8
♣ J 8 5

Spel 13.
Noord gever/Allen kwetsbaar

♠ A K 5 4
♥ A T 8 4
♦ -
♣ A T 9 6 2

Spel 14.
Oost gever/NIemand kwetsbaar

♠ A K 6 5 2
♥ K 3
♦ Q 9 3
♣ A Q 2

Spel 15.
Zuid gever/NIemand kwetsbaar

♠ A K J 8 4
♥ K Q 7 2
♦ J 4
♣ T 4

Spel 16.
W gever/OW kwetsbaar

♠ Q 9 8 4
♥ A K Q J 9 6
♦ 5
♣ 8 3

ECONOMETRIE EN BRIDGE

Hiek en Binne

Half vijf. Om kwart voor vier was Hiek al bij Binne aangekomen om dan eindelijk toch maar eens dat verhaal voor de honderdste editie van het Proefnummer te schrijven. Dit terwijl drie uur de afspraak was, maar dat doet niet ter zake.

Om vier uur, na een kopje thee en een café-noir, besloten ze eerst maar even naar het nieuws te kijken. Je weet maar nooit of er in de Golf iets gebeurt terwijl jij net de televisie niet aan hebt. Het nieuws duurt twintig minuten en is niet echt nieuw.

Twee minuten lang wordt er gebrainstormd over een verhaalonderwerp. Maar

gewoon een spelletje van afgelopen donderdag beschrijven? Of zullen ze het eens over hun nevenpaar hebben? Ze kunnen natuurlijk ook alle APIH-leden gaan bespreken. Eerst maar een spelletje doen op de computer.

Wanhopig probeert Hiek gekleurde figuurtjes in elkaar te passen. Als het hele vak vol met figuurtjes zit en het spelletje dus is afgelopen wordt Wordperfect opgeroepen. Nu moet er toch echt maar eens iets gebeuren. Gezamenlijk kijken ze naar het lege beeldscherm. Eh... 'Econometrie en Bridge' dan maar. De titel is er, nu de rest nog. Het is vijf over half vijf.

Morgen moet het klaar zijn. Niet alle bridgers zijn schrijfwonders.

(Met dank aan M.R.)

Voorwoord: Ook de lezers van het APIH Proefnummer zullen niet onbekend zijn met het fenomeen doktersroman. Een hoogst aantrekkelijke verpleegster of patiënte valt in de bereidwillige handen van een onweerstaanbaar glimlachende wintersportgebruinde arts, die in de kracht van zijn leven en op het hoogtepunt van zijn carrière is. Er bloeit een romance op, er doemt een probleem op, waarna de liefde alles overwint in een tranentrekkend laatste hoofdstuk. Droomt niet iedereen in een onbewaakt ogenblik wel eens zo'n arts/verpleegster te zijn?

Maar waarom zijn het altijd de dokters, tennislereers, badmeesters en jetsetters die de lol mogen beleven? Wat is er mis met boekhouders, waterlooplekundig laboranten en topfokkers? Wat is er mis met bridgers?

Speciaal voor het feestelijke honderdste Proefnummer schreef ondergetekende een klassieke pulpstory, gesitueerd in de wereld van het bridge. Lees en zwijmel...

"We gaan goed, Jaap", zei Joop enthousiast.

"Hmm", zei Jaap en schrokte het laatste kwart van zijn broodje in één grote hap naar binnen.

"Als we de tweede helft net zo goed gaan, dan winnen we duizend piek de man, Jaap", zei Joop, en keek gespannen naar zijn maat, die onverschillig knikte.

"Maakt die jachte je niet enthousiast?", vroeg Joop.

"Oh, jawel", zei Jaap, nog met volle mond. Joop keek geïrriteerd naar zijn maat. Niet voor het eerst dacht hij: "Wat een droogkloot is het toch". Maar hij kon bridgen, dat had hij ook de eerste zitting weer bewezen, en daar ging het tenslotte om. Hij sloeg zijn maat op de schouders.

"De tweede helft gaat net zo goed, nietwaar Jaap?", zei hij vriendelijk.

"Verkoop de huid niet voordat de beer geschoten is, zei Jaap, stond op en veegde zijn handen schoon aan zijn versleten ribbroek. Hij liep sloom in de richting van de speelzaal en wist zonder omkijken dat zijn maat zou volgen. Joop zuchtte en stond moeizaam op.

"Ik had niet zo fanatiek moeten squashen gisteravond", zei hij met een pijnlijke trek tegen het meisje aan de bar.

Ze verschoot van kleur en durfde hem nauwelijks aan te kijken. Nog geen twee minuten geleden had ze met het meisje in de keuken gewed dat die spetter aan de bar met haar zou gaan flirten. Nu moest ze iets gewaagds terugzeggen, zo hard dat Marieke het zou horen. Ze opende haar mond en haalde adem. Maar Joop stond al gebogen over de bar, vlakbij haar.

"Je hebt mooie ogen", zei hij met zijn slaapkamerstem, en zijn ogen dwaalden af van haar gezicht, "en...never mind". Hij rommelde in zijn broekzak en liet zijn autosleutels voor haar ogen heen en weer rinkelen.

"Zin in een ritje, na de wedstrijd, in mijn Ford Escort, 2 punt 0 liter injectie."

"Nee, eh ja", zei het meisje achter de bar.

"Goed", zei Joop, propte de autosleutels en zijn handen in zijn zakken en liep fluitend naar de speelzaal, het meisje in verbijsterde adoratie achterlatend.

Haastig schoof Joop aan bij tafel 8 op de oostplaats tegenover Jaap. Hij drukte de hand van zijn rechtertegenstander, vroeg zich af wat voor naam die zojuist gemompeld had en bromde "Joop".

"Jaap en Joop", zei de man op de noordplaats bedachtzaam en begon toen te bulderen van de lach. "Jaap en Joop", herhaalde hij luid en sloeg met vlakke hand op de tafel. "Jaap en Joop", schreeuwde hij zo luid dat mensen aan andere tafels verstoord opkeken. "Jaap en Joop", kreunde hij vermoeid en zijn hoofd bonkte zacht op de tafel. Hij bleef stil liggen.

"Waar is uw partner?", vroeg Jaap onverstoort.

"Naar de WC", zei de man op de noordplaats, richtte zijn hoofd op, schoof zijn

stoel onder een luid gerammel in de richting van de tafel en ging recht zitten.

"Oh, daar komt ze aan. Ga maar schudden", zei hij en pakte het board wat het dichtst bij hem lag.

Jaap keek op en op hetzelfde moment trok een tinteling vanuit zijn rechterbeen omhoog. Want de jonge vrouw die glimlachend op weg was naar de lege stoel aan tafel 8 was de mooiste jonge vrouw die hij ooit had gezien. Behalve dan Kim Basinger en Annemiek Vonhoff, het meisje uit 4B waar hij naast had gezeten bij Aardrijkskunde en Biologie. Hij dacht nog vaak aan haar, bij het zien van een ANWB-bord of een vlinder in een bloem.

"Hai", zei het meisje, ging zitten en stak haar hand uit naar Joop.

"Ik ben Kim", zei ze vrolijk en schudde Joop's hand.

"Basinger", mompelde Jaap met een idicet sturende blik op zijn gezicht.

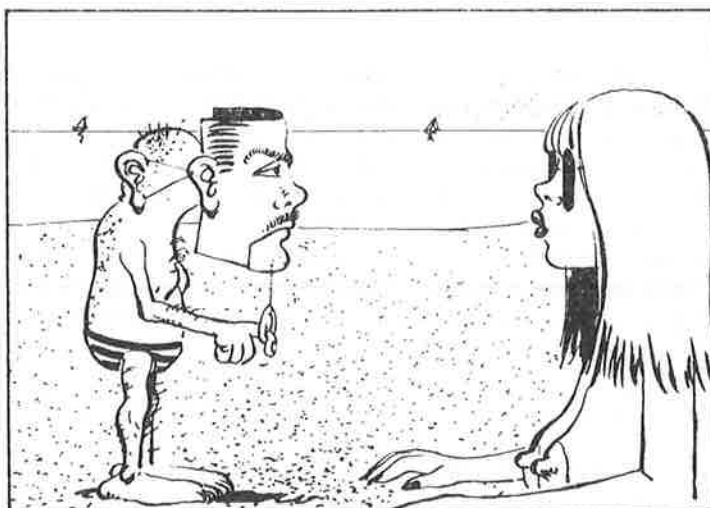
"Hè?", zei het meisje en pakte het board wat het dichtst bij haar in de buurt lag.

"Niets", zei Jaap, kwam tot zichzelf en zocht het laatste board wat nog geschud moest worden. Het lag tussen Joop en Kim in, zodat hij half op moest staan om het te kunnen pakken. Zijn arm raakte haar handen bijna, wat Jaap het gevoel bezorgde alsof het verschrikkelijk heet was in de zaal.

"Hoe heet u eigenlijk?", vroeg Kim.

Waarom zei ze u tegen hem? Leek hij al zo oud dan? Die enkele grijze plukken aan de slapen vielen toch in het niet tegen de volle donkerblonde krui die hij nog immer bezat?

"Jaap, mag je wel zeggen...Eh, ik bedoel...Eh, ik heet Jaap en jij mag je zeggen..je mag jij zeggen".

"Jaap en Joop", zei Kim verstrooid en duwde vier stapeltjes kaarten in de vier verschillende vakjes van het board. Ze keek verwonderd op toen haar partner proestend van de lach een koudgeworden bakje koffie omgooide, wat achtergelaten was door een eerdere speler.

"Sorry", zei hij, plotseling weer ernstig, en wenkte de wedstrijdleader om een doekje. Intussen dacht Jaap, zijn blik star gericht op de kaarten die hij deelde, aan de grote bruine, lichtjes smachtende ogen die zojuist een onderdeel van een seconde zijn kleine diepliggende bloeddorlopen gelig groenbruine ogen gekruist hadden. Voorzichtig keek hij op. Ze keek naar de wedstrijdleader, die met een rood gezicht verkondigde dat hij wel wat beters te doen had dan doekjes zoeken. Toen keek ze naar Joop, die ontwapenend naar haar grijnsde.

"Doekjes zoeken is vrouwenwerk", zei hij vervolgens achteloos.

Jaap veerde op en trok zijn nog niet vertrokken gezicht in een neutrale plooi. Een kille, onzichtbare woede overviel hem. Hoe durfde die mislukte Casanova deze sprookjesprinses als een Assepoester te behandelen? Hij wilde haar met een krachtige hand op haar arm tegenhouden, om met een heldere blik in zijn ogen haar te bezweren te blijven zitten, want dat doekje zou hij wel voor haar gaan halen. Maar ze was al opgestaan en verdwenen in de richting van de keuken. Of hij wilde of niet, hij moest kijken naar het ontspannen bewegen van haar achterste bij haar snelle trippelende pas.

"Wat duurt dit allemaal lang", zei Joop verstoord en graaide naar zijn sigaretten. "Sorry", zei de man op de noordplaats schuldig ewust.

Na een minuutje kwam Kim terug met een doekje, boog zich half over de tafel en ging resoluut de uitgelopen koffievlek te lijf. Haar boezem deinde op en neer voor Jaap's ogen, die niet meer wist of hij nu waakte of droomde.

"Kunt u...Sorry, kun je een ietsje opzij gaan, Joop", zei ze, "want dan kan ik ook in het hoekje."

"Jaap", zei Jaap en schoof zijn stoel onder luid gerammel wel een meter naar achteren.

"Zo ver had niet hoeven hoor", zei ze en keek hem lachend aan. Toen ging ze zitten en legde het doekje naast haar stoel.

"We kunnen beginnen", zei ze.

"Prettige wedstrijd", zei Joop en graaide gretig in het oostvakje van het board.

Jaap schoof weer aan en wachtte tot Kim haar spel had gepakt. Ze wisselden een blik die van alles kon betekenen en Jaap

dacht hier diep over na terwijl hij zijn spel sorteerde.

De blik had niets betekend dan dat het haar blik was waarmee ze zo nu en dan de wereld inkeek, dacht Jaap somber toen hij zijn eenentwintigste sigaret in de asbak naast zijn gemakkelijke leunstoel dooddrukte. Alles had niets betekend. Dat Kim met AJT9xxx, x, x, Txxx, 1♠ had geopend in de eerste hand, waarna haar partner tot wel 5 doorging tot Jaap doubleerde, had niets betekend. Dat 5♣: C geen goede score was t.o.v. 7♥ C in de andere lijn had niets betekend. Dat Kim met AQTxxxx in de ♠♠ slechts 2♠ had geboden, nadat haar partner 1♠ had gevolgd, had niets betekend. Dat Joop er onheilspellend krakend op ging staan, nadat ze vervolgens op eigen kracht 4 en 5♠ had geboden, had niets betekend. Dat 5♣: C geen goede score was t.o.v. ongedubbelde 4 en 5♣-contracten had niets betekend. Dat Joop toen woedend aan Kim had gevraagd of ze dat boerenkoolbieden soms op de Huisoudschool had geleerd had wel wat betekend.

Jaap was woedend geworden en ditmaal kon hij zijn woede niet langer verbergen. Net toen hij zijn mond had opengegaan, om haar op een afgemeten toon te verdedigen, had haar partner gezegd dat *zijn vrouw* weliswaar een domme gans was, maar dat ze tot nu toe geluk had gehad. Daarna was hij weer uitgebarsten in zo'n redeloze lachbui, en had Jaap zich bitter afgevraagd hoe die gek haar ooit had kunnen versieren, als bij elk humoristisch voorval zijn speeksel in een cirkel van anderhalve meter rondspreide. Daarna had niets meer iets betekend.

Dat hij niet kon geloven dat alle vier de Heren waarop hij in 4♥ moest snijden niet bij haar zaten had niets betekend. En dat hij in een driekaartseindspel zijn winner weggooide i.p.v. zijn loser toen ze na het bijspelen even naar hem lachte had niets betekend. Dat Joop toen net zo lang zat te schelden tot de wedstrijdleader uiteindelijk een volle top aan straf uitdeelde, omdat het barpersoneel wat met koffie, thee, bier en fris rondsjuowde zich niet langer verstaanbaar kon maken had niets betekend.

Dat Joop op alle volgende tafels alle spellen verstakkerde om Jaap er de schuld van te geven had niets betekend. Dat hij na de claim voor -2 op het laatste spel grommend weggebeend was naar zijn auto, bij het verlaten van de zaal struikelend over een barmeisje, zodat zes pils en vier frisdrank op het Novilon verend vinyl uiteenspatten had niets betekend. Dat het

barmeisje begon te huilen nadat ze hem had nagekeken naar buiten had niets betekend. Dat hij nu met de trein naar huis moest, want op de heenreis was hij met Joop meegelift, had niets betekend. Dat de Ford van Joop een kwartiertje later, nadat hij in de speelzaal Kim nog twee keer vanuit de verte had gezien, zonder dat hij het had gedurfd om ook maar één centimeter haar kant op te bewegen, nog geen tweehonderd meter vanaf het Denksportcentrum tot en met de allerlaatste kreukelzone verstrengeld was met een Volkswagen had niets betekend. Joop stond met een rood hoofd te schreeuwen tegen de twee politieagenten die hem met gevaar voor eigen leven probeerden weg te houden van de scharlakenrode handtas van de kordate Keverbestuurster, wier hoofd nog een tikkeltje roder was. Jaap had even glimlachend toe staan kijken, tot hij zich herinnerde dat het niets betekende.

Hij was doorgesjokt tot het centrum van de stad, waar de, op enkele luidruchtige leden van de plaatselijke biljartclub na, verlaten stationsrestaurant het decor was voor zijn eerste dronkenschap sinds zijn afstudeerfeest. Nadat hij met zachte hand verwijderd was door de eigenaar van het etablissement, want hij was begonnen met knikkebollen en binnensmonds murmelen, wat de aandacht had getrokken van een troepje oudere dames die tegen etenstijd, op zoek naar non-junkfood, de stationsrestaurant waren komen binnenvallen, om met hun hoofden dicht bijelkaar fluisterend aan zijn gedrag aanstoot te nemen, was hij als in een mist in de trein naar huis terug gestapt, om op de allereerste bank die hij tegenkwam als een blok in slaap te vallen. Op het rangeerterrein te Rotterdam werd hij gewekt door de conducteur, die 25 gulden toeslag eiste toen hij zag dat Jaap's kaartje als eindstation Zwolle vermeldde. Jaap had met een neerslachtige blik in zijn ogen betaald, was de 1,8 kilometer teruggelopen naar het station, om daar te ontdekken dat de eerstvolgende trein terug naar Zwolle reeds over 5 uur en 48 minuten zou vertrekken.

Het had niets betekend, want hij had in zijn zak gevoeld en ontdekt dat hij zijn portefeuille nog bezat, waarin de twee girobetaalkaarten en zijn pasje nog zaten. Nu kon hij een taxi bellen, zich naar Zwolle laten vervoeren en nog betalen ook. Voor het eerst in uren voelde Jaap zich een paar seconden gelukkig.

Een paar uur later voelde Jaap zich nog ongelukkiger dan hij al was, want dankzij de 349 gulden die hij diende uit te schrijven op zijn cheques, sloeg de al uren sluimerende kater spontaan zijn nagels uit,

om hem de daarna volgende uren van zwarte koffie en zwarte bespiegelingen voortdurend kopjes te geven. Het had niets betekend, dacht hij nu, nu hij aan niets meer dacht dan aan haar. Haar die niets betekende dan een langzaam in zijn geheugen fragmenterend lachend gezicht, wat af en toe tot een ietwat spottende grijns vertrok als hij dacht aan de vier nullen.

Jaap zuchtte, verschikte zorgvuldig de kraag van zijn witte jas en keek op zijn horloge. Nog twee minuten, en hij moest weer kijken naar wratten en voetschimmel, luisteren naar rokershoestjes, ellenlange klaagzangen met inleiding, kern en slot, maar zonder een begrijpelijk plot, en verwijzen naar allerhande apothekers en specialisten. Hij had er geen zin meer in, besloot hij. Niet voor het eerst vroeg hij zich af wat de patiënten in zijn wachtkamer zouden doen als hij nu zonder pardon de tent zou sluiten. Ze zouden misschien boos zijn, misschien proberen hem wijs te maken dat ze werkelijk iets ernstigs mankerden, misschien naar een andere dokter stappen. Waarom begrepen ze niet dat hij op vrijdagmiddagen liever de krant las, dan te luisteren naar problemen bij de stoelgang.

Jaap zuchtte, en drukte op de bel die het sein was dat het middagspreekuur was begonnen. Even later kwam een statige, weelderig opgemaakte dame hooggehakt trippelend zijn spreekkamer binnenstappen. Jaap prevelde een kort gebed, wendde zich toen met een meesterlijk geacteerde vriendelijke glimlach tot zijn patiënt, en vroeg hoe het ging met haar pijntjes in het been. "Oh, dokter", stamelde de vrouw, "ik heb zo'n pijn in m'n been. Al dagenlang trekt het. Van mijn bovenbeen naar mijn kuit. Van mijn kuit naar mijn bovenbeen, via mijn heup naar de onderrug, en dan weer helemaal terug. Oh, dokter, helpt u me toch alstublieft".

Dat hij haar vriendelijk had verteld dat ze niks mankeerde had niets geholpen. Dat hij haar korzelig had verteld dat ze niks mankeerde had niets geholpen. Dat hij haar een pot vaseline, vermomd achter een elflettergrepige naam, had voorgeschreven had niets geholpen. Dat hij haar een flesje aqua crana had voorgeschreven had niets geholpen. Wat moest hij dan nu nog verzinnen?

Hij babbelde met haar, stelde haar gerust, vroeg naar haar kleinkinderen en besloot, nadat ze een half uurtje had mogen ratelen, haar een gifgroen drankje voor te schrijven, wat hij aqua pisang ambon doopte. Hij schreef het recept, luisterde nog een minuutje of twee naar haar mono-

loog, en bonjourde haar vriendelijk maar beslist de deur uit. Nadat ze weg was belde hij de apotheek, waarschuwde dat juffrouw Roest van Tönningen weer in aantocht was, en vertelde hen zijn nieuwste farmaceutische vinding, een 1:1 mengsel van Pisang Ambon en water. Toen belde hij de volgende patiënt.

Haar trippelende pas verried nog niets. Haar wolk donker haar en licht blozende wangen des te meer. Hij bleef aan de grond genageld op zijn gemakkelijke bureaustoel zitten, om haar verbijsterend dom aan te staren. Kim deed intussen haar best de expressie in zijn blik te evenaren.

"Je bent dokter", was het eerste wat ze uitbracht.

"Ja, dat staat wel leuk in een doktersroman", zei hij met een glimlach, die verleidelijk was, ontwapenend en oprecht. Ze keek hem even wat onzeker aan, om vervolgens ook te glimlachen, verleidelijk, ontwapenend en oprecht. Vervolgens kregen ze elkaar op de bureaustoel.

Het was twintig jaar later. In het Denksportcentrum gonsde het van bedrijvigheid, want een groot parentoernooi stond op punt van beginnen. Joop stond in de verste hoek op te scheppen over een 6♠, die hij op de laatste clubavond als enige van het veld had binnengebracht. Zijn maatje Mattheus hoorde zijn gebral zoals altijd geduldig aan, intussen steels naar de wedstrijdleder glurend, die zo te zien op het punt stond de wedstrijd een aanvang te laten nemen. Een minuutje later was het zo ver. De wedstrijdleder hield een kort toespraakje, wat niemand hoorde, omdat zijn stem te zwak was om het toch reeds danig gedempte geroezemoes te overstemmen. Toen hij zweeg, en de mensen die het dichtst bij hem stonden richting speeltafels begonnen te lopen, wrongen Mattheus en Joop zich tussen de meute, op zoek naar tafel 8.

De tegenstanders zaten al op hun plaatsen, kennelijk in debat over één of ander zeldzaam antwoord op één of andere conventie. Joop, wiens ogen de laatste tijd slechter aan het worden waren, ontwaarde niettemin enkele bekende trekken op het gelaat van de langste van de twee. Toen de man hem groette hoorde hij dat het Jaap was, die hij sinds dat een parentoernooi, ergens in een grijs verleden, een nogal rampzalig verloop had gekend, niet meer had gesproken of gezien. Hij voelde zich een beetje schuldig toen hij, met een voor zijn doen verlegen groet, aanschoof en de hand drukte van de beste bridgepartner die hij ooit had gehad, ondanks dat incident, waarvan hij zich, nu hij er weer

aan terugdacht, alleen nog herinnerde dat het hem zijn auto had gekost.

"Leuk je weer eens te zien", zei hij, bij gebrek aan een originele opmerking.

"Insgelijks", zei Jaap.

Joop keek naar links, om te zien met wie Jaap tegenwoordig speelde, en ontwaarde een statige dame van middelbare leeftijd, waarvan Joop kon zien dat ze vroeger erg knap moest zijn geweest. Ook meende hij haar wel eens eerder te hebben gezien. Hij keek nog eens goed en op hetzelfde moment trok een tinteling vanuit zijn rechterbeen omhoog. Want de niet onaantrekkelijke, smaakvol opgemaakte dame, die hem vriendelijk zat toe te lachen was het krenge auto die hij ooit had gehad in de vernieling had geholpen.

"Ik herken je wel, secreet", siste hij tussen zijn tanden.

Hij merkte niet dat Mattheus, die al één spel had geschud, verschrikt opkeek bij deze opmerking, alsof hij voor hem was bedoeld, en in een onwillekeurige beweging een kopje koffie omstootte, achtergelaten door een eerdere speler. Hij merkte alleen dat zij hem nu ook herkende, en ontsteld naar Jaap keek, op zoek naar hulp.

"Wil je het wel even laten mijn vrouw te beledigen?", zei Jaap afgemeten, met een boze blik in zijn ogen.

"Je vrouw???", schreeuwde Joop zo hard dat de wedstrijdleder toe kwam snellen. Vervolgens gromde hij, keek Jaap peilloos onbegrijpend aan, om er daarna het zwijgen toe te doen. Een uitgebluste trek verscheen op zijn gezicht.

De wedstrijdleder verscheen aan de tafel om te wachten op de uitbarsting, die niet kwam. Hij keek ongemakkelijk rond, om zich een houding te geven, en kreeg toen het verzoek van Jaap om een doekje te gaan halen. Blij dat hij toch niet overbodig was geweest snelde hij naar de keuken.

In een ijzige stilte werden de spellen geschud. Een opmerking van Mattheus over het weer werd door een gelijktijdige grom van Jaap en Joop in de kiem gesmoord, waarna enkel nog biedtaal werd gesproken. Joop en Mattheus verlieten de tafel met vier nullen.

Omdat het mij opgedragen werd om een stukje in het honderdste proefnummer te schrijven (door de verschrikkelijke Lico) is hier ook een bijdrage van ondergetekende. Welnu, mijn bridgecarrière begon op 17 jarige leeftijd (of was het nu 16) toen mijn vader mij de grondbeginselen van het bridgen bijbracht. Na ±2 maanden besloot mijn vader dat we toch aan een wat groter toernooitje moesten meedoen. Gekozen werd voor het Kuypers toernooi. Voorafgaande hieraan werden door mij en mijn vader allemaal vreemdsoortige conventies bedacht. Na in de D poel beland te zijn ging het ons toch wel voor de wind, zodat ik tevreden met een fles sterke drank en 75 meesterpunten huiswaarts keerde. Het zweet stond me soms wel in m'n handen. Drie weken later echter deden we mee aan een interpolisje waar we onderaan eindigden waarna ik het bridgespel niet meer kon zien en ik er een abrupt einde aanmaakte. Einde carrière, punt. Totdat ik twee jaar geleden Lico kon interesseren voor het edele bridgespel. Na een tijdje besloten we lid te worden van APIH.

Mijn moeder, ook een fervent bridger, vroeg mij op een dag of ik niet eens een toernooitje met haar wilde spelen. Welnu, dit geschiedde. Alweer werd gekozen voor dat onzinnige Kuypers toernooi. Ik weet het nog goed, op mijn 4SA biedingen (R.K.C.) heb ik geen keer een goed antwoord gekregen, één maal was het antwoord zelfs pas, hetgeen zelfs een top opleverde. 6♦ was wel beter maar dáár zat niemand in, nee, 6SA. Ik had echter via een wat heel vreemde weg de ruitenfit weten te ontdekken. Welnu, na de eerste dag waren we in de C groep beland. De tweede dag leverde weer wat hachelijke momenten op. Ziehier bijvoorbeeld spel 16 tweede zitting.

Spel 16
W/OW

♠ A		♠ T32
♥ 763		♥ A82
♦ KT876542		♦ AQ
♣ 2		♣ AKJ97
♠ 98754	□	
♥ J94		
♦ 9		
♣ Q643		
	♠ KQJ6	
	♥ KQT5	
	♦ J3	
	♣ T85	

West	Noord	Oost	Zuid
pas	4♦	DBL	pas
4♠	pas	pas	DBL
a.p.			

Dit leek een top op te gaan leveren maar helaas. Ik zat trouwens noord en mijn moeder zat zuid. De start was ♠K waar ik maar eens ♣2 onder deponeerde. Nadat mijn moeder met ♠Q vervolgde nam ik ♠A. Affijn, je snapt het wel, arbiter erbij en na bijna nog een keer verzaakt te hebben was het contract 2 down zodat dit 4♠: C werd. De arbitrage had nogal wat tijd gekost zodat het laatste spel wel heel snel gespeeld moest worden.

Spel 18
O/NZ

♠ AT6	♠ J9542	♠ 87
♥ AQ3	♥ 975	♥ KJ842
♦ A743	♦ -	♦ 852
♣ K74	♣ AT862	♣ J53
	□	
	♠ KQ3	
	♥ T6	
	♦ KQJT96	
	♣ Q9	

West	Noord	Oost	Zuid
-	-	pas	1♦
DBL	2♠	pas	3♠
pas	4♠	DBL	a.p.

Een beetje een wat aangetrokken biedverloop, 2♠ is zwak (minder dan 6 HCP) en preëemptief en daarom is 3♠ wel aangehouden. Meneer oost vond het allemaal wel goed. ♥K start en harten na voor het aas. Kleine ruit voor de koning en nu ruiten door, aas afgetroefd met de 9 en schoppen boer voor, oost kan wel duiken maar dat mag niet meer helpen, als er de tweede keer ook wordt gedoken kun je ruitens doorkaarten. Gevolg 4♠X C. Meneer Oost was hier niet blij mee en liep een beetje rood aan. Al met al eindigden we in de grauwe middenmoot.

In september vond trouwens het RAET-toernooi (paren) plaats waar ik met mijn vader aan mee deed. Hij wou weer eens een toernooitje met mij spelen. Ik heb daar nog een leuk 1SA spelletje aan overgehouden.

Spel 4
W/A

♠ A532	♠ T74	♠ QJ86
♥ AK4	♥ Q73	♥ T82
♦ A86	♦ QJ5	♦ T72
♣ 632	♣ QJT5	♣ A74
	□	
	♠ K9	
	♥ J965	
	♦ K943	
	♣ K98	

West	Noord	Oost	Zuid
1SA	a.p.		

Ik zat West en mocht het contract dus afspeken. Start ♣Q, en de derde ♣ genomen met het aas, kleine schop naar het aas en kleine schop naar de Q, genomen met de K, Zuid speelde harten door genomen met aas, nu twee maal schoppen Noord moet een rode kleur inkorten of z'n klaver weggooien. Hij besluit tot een hart. Zuid gooit een hart en een ruit, lijdend tot deze situatie:

♠ -	♠ -
♥ Q	♥ T8
♦ QJ5	♦ T72
♣ Q	♣ -
♠ -	
♥ K4	□
♦ A86	
♣ -	
	♠ -
	♥ J9
	♦ K94
	♣ -

Een kleine ruit uit Oost naar de 8 voor de J. Noord incasseert nu ♣Q, zodat zijn partner in de problemen komt. Hij deed het fout en gooide ♥9, de verkeerde 9, zodat er 50 roem viel. Het leuke ervan is dat als Noord niet zijn vrije klaver incasseert er nooit meer inzigt dan 7 slagen. Dit leverde 1SA +1 op.

Voor het honderdste nummer wilde ik voor de laatste 5 wedstrijden een onafgebroken ouderwetse blunderparade voor-schotelen.

Overigens leidden de overige spellen ons wel naar een derde, helaas geen promotie, plaats van onze tweede divisie. (Rotterdam dus).

Driekwart van de blunders geef ik alleen een omschrijving van het gebeuren. Lombard-Goirle

spel 1
Na het biedverloop
1♦* 1♥ X 2♥
2SA p 3SA a.p.
* precisie

bedoelde mijn maat met 2SA voornamelijk de lage kleuren en niet een mooie hand met dubbele ♥-stop zoals ik het zonder verdere contemplatie opvatte

Spel 2

♠ JTxx		
♥ KTxxx		
♦ xx		
♣ Kxxx		
♠ KQxxx		♠ xxxxx
♥ Qx	□	♥ xx
♦ xxx		♦ KJxx
♣ Axx		♣ QJx
	♠ A	
	♥ AJxxx	
	♦ AQxx	
	♣ xxx	

West	Noord	Oost	Zuid
	Hans		Berend
-	-	pas	1♥
1♠	2♥	2♠	3♦
pas	3♠ ²	a.p.	

* ik speelde longsuits mijn partner echter helpsuits & voor een helpsuit is dit niet mooi. Bij ons zou doublet overwaarde+algemene manchepoging aangeven.

spel 7
Bij deze 3SA van ons nevenpaar zat de +1 snit fout met als gevolg 8 slagen.

spel 8
Met van ♥KQx Ax en van ♦J8xxx Q9x gooide Hans op ♥Q snel een ruitje af en vervolgde met een ruitje naar de 9 die was voor de tien en het kontrakt was in de prullebak. De andere kant verzond dit niet met het vervelende gevolg dat dit spel niet uitsloeg.

spel 10
Na 1♦ dubbelde ik met xxxx, AKx, xx, KJxx dat kon mijn partner niet waarderen

toen hij ons kwetsbaar naar 3♥ had gebalanced en gedoubleerd 2 down ging gelukkig was het 600 voor de tegenpartij zodat we hiermee 3 impen wonnen

spel 13
Hans liet wat slagen liggen maar 3SA min 3 leverde al op

spel 14
Martine troefde achteraf te hoog voor maar dat was op dat moment nog niet te zien.

spel 19
Inez deed een cooperatief doubletje en Martine heeft honneur derde tegen zodat even later een gedubbelde gemaakte deel-score in de annalen kon worden bijgeschreven. Inez had beter haar eigen lange kleur kunnen bieden als ze niet van plan was tegen te spelen.

spel 21
Mijn Veilig Viertallen opvattingen leiden ertoe dat we 4♠ niet opknopen en bovendien het koude 5♣ niet bereiken wel scoorden we met deze actie al 6 impen. Die wedstrijd eindigde begrijpelijker wijze in 10-20

De volgende 2 wedstrijden zijn verloren gegaan alhoewel ik nog weet dat de eindstanden resp 15-15 en 17-13 waren. Dan de sleutel wedstrijd tegen de koploper studiekring 1

spel 5
De tegenpartij komt in 4♥, nadat Hans 2♣ volgt, waarna ik zonder moeite de enige start kan verzinnen, van Kx ♣, die mogelijkerwijze tot down leidt.

vervolgens gooit Hans tot twee keer toe zijn troefjes om de oren van leider die deze klappen maar nauwelijks kan verwerken, uiteindelijk hoeft Hans alleen nog maar een ♣ te spelen om het kontrakt down te werken, ik heb nog 9x ♥ en leider moet dan troeven van AT ♥ terwijl

alle andere hoge troeven er door Hans zijn kinnebakslagen uit zijn. Helaas onze defensie stierf in schoonheid toen Hans appellig een ♦ naspeelde voor kontrakt.

Spel 11

♠ JTxxx		
♥ -		
♦ ATxxx		
♣ Txx		
♠ AKQx	□	♠ xx
♥ AJTxxxx		♥ Qx
♦ Qx		♦ Kxxx
♣ -		♣ Axxxx
	♠ xx	
	♥ K9xxx	
	♦ Jx	
	♣ KQJxx	

West	Noord	Oost	Zuid
	Hans		Berend
-	-	-	pas
1♣ \$	1SA*	X	pas
2♥	2♥	2SA&	X
3♣	4♥	5♣#	X

\$ 16+♣
* ♦ en ♠
& veel ♦ en ♠
ik zei toch uitnemen maat

Ik wilde de hele tijd al niet uitnemen en toen ik in 5♣ werd geparkeerd heb ik mij zeer onprofessioneel gedragen door na ♠ AK, ♦x na niet via de crossruff 8 slagen te maken maar ergens appellig een troefje te spelen zodat slechts 6 slagen binnenkwamen 1100 was toch echt teveel.

spel 17
Ik had AKxx, Jxx, AQTxx, K. Voor mij werd 1♠ geopend ik volgde 2♦, niet 1SA zoals de tegenpartij, moet ik dubbelen? waarna links 2♠ volgde pas pas en dan? ik paste voor de dubbele deelscore in de zijkolom. Maat had ♦Jxxx+♣Qxxxx spel 19

Inez biedt haar hand wat ongelukkig en nu is het slam voor Martine te ver weg. Zo niet voor onze tegenstanders.

spel 20

Hans let niet op en wij nemen onze 8 slagen niet mee tegen 1SA de tegenstanders nemen nu hun 8 wel mee.

spel 22

Inez vergeet dat met de punten die Martine heeft aangegeven toch minstens in de manche moet worden aangelegd. Je hebt er zelf 17 en maatje impliceert zo ongeveer 10-11. Gelukkig konden de tegenstanders het goede maar ongelukkige slam niet ontwijken toch nog 6 impen winst

spel 23

Hans vergeet zijn mooie spel aan te geven en wij verdedigen allen kwetsbaar vredig 2♠ -2 terwijl het 3SA voor ons is. 12-18 werd deze wedstrijd en door de 30 vip achterstand op de no's 1 en 2 konden we de tweede plaats vergeten.

De laatste wedstrijd freewheelen dus.

spel 3

Na een precisie ♦ van mij heeft links een puntenkuldubbel maar Hans biedt nu zijn 5-4 hoog niet meer af zodat ik in 1SA -1 ga ipv 2♥ +1

spel 9

Martine en Inez gaan 1 teveel down 7 impen weg

spel 12

Mijn fout ik denk af te stoppen in 4♣ terwijl ik 6 controles aan geef met dit bod. In 6 schoppen zitten de missende AK helaas op een hand en wel de uitkomende hand.

spel 20

Martine en Inez duwen de tegenpartij naar 6♣ hetgeen ze terecht uitnemen met 6♣ voor 1100. Wij waren echter in een ongestoord biedverloop niet verder gekomen dan 5♣.

spel 21

Ik wilde voor het tweede divisie paren met J.M. alvast het scherpe dubbelen van de deelscore oefenen. Dat had ik achteraf beter niet kunnen doen met slechts een bochelig paadje tot down stapten wij mis. Overigens sloeg het spel wel uit.

spel 25

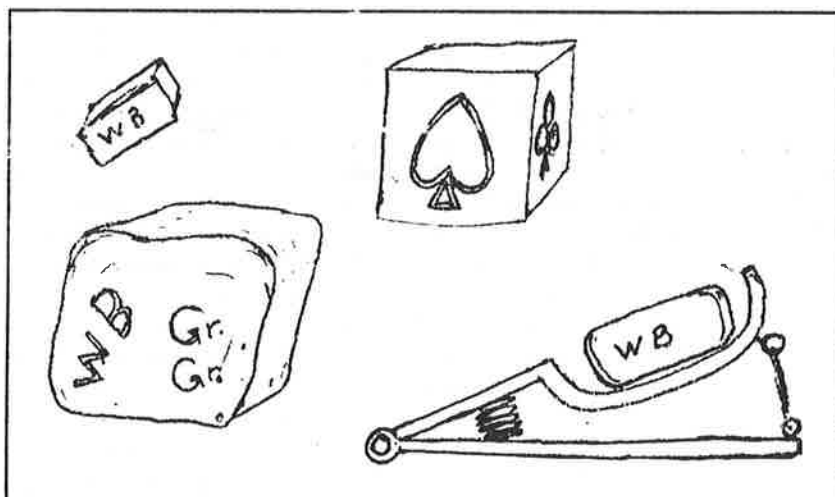
Wij lieten 3♥ spelen onder het motto we duwen ze zomaar in de manche maar als we die dan uitnemen zo bleek aan de andere kant maken we zelf een manche. De wedstrijd eindigde in 22-8 dus we hebben ook nog wel wat goed gedaan of laten we liever zeggen dat zij hun dag ook niet hadden.

Door deze uitslag nestelden wij ons op de derde plaats voor Hans voldoende om de 5000 mp's te passeren. Proficiat Hans.

INGEZONDEN MEDEDELING

(.....) Het gonsde tijdens deze Eerste Open Toernooitactiekdagen dan ook van de geruchten over de langverwachte nieuwe commerciële Baksteenserie die door Wagenaar in de strijd geworpen werd. Deze zogenaamde Meerkoppen waren wat onvoorzichtig door de fabrikant voorzien voor de zomer van '89. Het werd dus januari '91. Over de oorzaken van deze vertraging werd door de kenners hevig gespeculeerd. Had Wagenaar Sr. zijn hand wellicht overspeeld met de aankondiging "... dat de chocoladebruine Meerkop een geheel nieuwe aera in het sprookje van de Baksteenontwikkeling zal inluiden ...", zoals hij verklaarde tegenover onze journalisten in het voorjaar van '89? Niets van dat alles. Wagenaar junior tot de gezamenlijke Pers: "... Teruglopend toernooibezoek en daarmee gepaard gaande geringere vraag naar onze producten dwongen de gehele branche zich te bezinnen op de toekomst. Het resultaat zijn de nu welbekende Kroegendrives, evenementen die zeer veel deelnemers trekken uit alle echelons en vertakkingen van de Bridgewereld ...". En nu is het dan zover. Gezegd moet worden, dat Wagenaar Sr. niet overdreef. Zelfs de meest sceptische critici moesten dit toegeven. Wat een Baksteen!! (.....) (Edward Chev in "Vakblad voor Toernooitactiek")

Ja, nu hoort U het ook eens van een ander!

Enkele oudere modellen uit de 'Wagenaars Bakstenen' serie

(Dit is het verhaal van een lange reis door Europa, waar Berend indertijd al een heel kort verslagje schreef.

Omdat ik dat eigenlijk toch wel wat te weinig vind, hier een wat uitgebreider verslag, onder het motto "Beter Laat Dan Nooit")

Ik ben er wel eens van beschuldigd, dat ik soms wat megalomaan denk. Ach, wat zal ik er van zeggen: dat moet ik eigenlijk wel toegeven. Soms kloppen mijn Grote Gedachten wel eens (als je maar vaak genoeg probeert, dan lukt het natuurlijk vanzelf een keer). In 1984, het jaar van de grote Europese reis van Berend en mij, hadden we pas twee cafédrives meegemaakt, de eerste met 60 paren en de tweede met 120. Ik had me voor de eerste cafédrive al eens onsterfelijk belachelijk gemaakt door te veronderstellen, dat op deze formule heel veel paren, misschien wel 400, af zouden komen. Ik herinner me nog goed, dat Joep (niet de Dominee, maar de vorige) naast zijn stoel viel van het lachen, toen ik het had over centrale en perifere computers, die dan noodzakelijk zouden zijn. Nu, Anno 1991, zijn er cafédrives met meer dan 1000 paren en bij de laatste van ons heb ik 9 computers geteld. Héél erg megalomaan was ik 7 jaar geleden dus niet.

In het voorjaar van 1984 kwam ik op de vermetele gedachte, dat het idee van de cafédrive de moeite waard was om te verspreiden. Ik zou nu niet meer weten, waarom we niet gewoon eerst in Nederland of Be' 'ë de mogelijkheden onderzocht hebben. Misschien was het wel gewoon omdat Berend in de zomer altijd naar een warm land wil en ik het daar mee eens was. We waren jong en onbezonnen en we planden onze omtrekkende beweging wat ruim: Beieren, Oostenrijk, Italië, Zwitserland, Frankrijk, België.

Op een ochtend begin juli vertrokken wij met ieder als bagage slechts een gigantische plunjezak met daarin een slaapzak, een stel reservekleren, naald en draad, een schaar, paperclips, WC-papier, plastic zakjes, zakken, tassen en meer van dit soort standaard liftersuitrusting. Berend was een ervaren lifter en hij had ontdekt, dat je nooit in juli een tent mee moet nemen: Freddy, daar ver boven ons, zou eens op een idee kunnen komen en gaan regenen. Om dezelfde reden was het ook streng verboden om opmerkingen te maken in de trant van : "Volgens mij komt

hier de eerste uren geen auto langs". Helaas had ik deze opmerking al gemaakt voor ik wist wat voor gevolgen dit kon hebben. Het "wegkomen" had ik er dus niet eenvoudig mee gemaakt. Gelukkig ging daarna alles voorspoedig. We zoefden door de Bondsrepubliek en 's avonds laat legden wij ons ergens bij Neurenberg ter ruste. Ik herinner me mijn eerste nacht in de open lucht nog goed. Berend lag ongeveer honderd meter bij mij vandaan in een met fel neon verlichte automatiek waar niet het geluid van de Autobahn doordrong, op de harde tegels. Ik lag in het open veld, een stuk zachter. Er was wel wat meer lawaai, maar het enige licht kwam van de sterren. Ik dacht aan de vele busjes met erbovenop koelkasten en andere westerse elektrische apparaten en erin tussen de 10 en de 20 Turken en Turkjes of Paken en Paakjes. (Ieder jaar vond in deze tijd juist de grote Turkentrek plaats, had Berend gezegd.). Terwijl het zachtjes begon te regenen viel ik in slaap.

MÜNCHEN

De volgende dag waren we al snel in München, ons eerste doel. Aldaar bleek al snel wat voor ontstellend stom rond ik soms ben. In Nederland had ik bij het Bonds bureau een lijst opgevraagd van bridgeclubs in Europa en, inderdaad, je raadt het, die had ik vergeten mee te nemen. Geen nood, dachten wij, we gaan gewoon naar het Fremdesverkehrsamt en daar zullen ze het wel weten. Mooi niet, de juffrouw was zeer bereidwillig, ze belde zelfs schakers op en willekeurige studenten, maar ze kon niemand vinden, die wist wat dat was, Bridge.

Wat beduusd stonden we even later weer buiten. München, een miljoenenstad, had dus kennelijk geen bridgeleven. Dat we toch nog bridgers in München vonden, hadden we te danken aan het boerenverstand van een meisje in een boekenwinkel waar we naar Duitse bridgeboeken zochten in de hoop op het telefoonnummer van het Deutsches Bridge Verband. Die sloeg er eenvoudig het Münchener Lexikon op na, een soort Stadsgids. Ongelooflijk, dat het Fremdesverkehrsamt zoiets niet had.

De rest van de dag hebben we besteed met het bezoeken van allerlei etablissementen, waar volgens het Lexikon gebridged werd. De informatie van het Lexikon bleek nogal verouderd. Soms bleken de

bridgers al vijf keer verhuisd te zijn en moesten wij evenzovele uitspanningen bezoeken. Om half acht 's avonds hadden we ze eindelijk op weten te sporen en konden we gelijk kaarten. We eindigden in de middenmoot van een groepje bridgers van allerlei pluimage, waarbij we verschillende systemen mochten bekampen. We voelden ons best wel een beetje thuis dus. We brachten de nacht door in een plantsoentje.

Bij het opstaan bleek, dat het "plantsoentje" eigenlijk een kruidentuintje was, zodat wij niet meer helemaal fris waren. We besloten eerst maar eens het kroegenbuurtje te bekijken, dat, o wonder, gesitueerd was rondom de Apianstraße. Nomen est Omen. Grappige dingetjes waren die kroegjes. De grootste kon niet meer dan acht man klandizie bevatten. We waren tevreden; hier was in ieder geval een minicafédriveje mogelijk.

Ons volgende programmapunt was een bezoek aan een man met een zeer gewichtige naam, iets als Ghanbar Khan of zo. Deze wist iets van bridgeclubs, zo hadden de bridgers van de dag ervoor verklaard. Na wat omzwervingen met de U-Bahn kwamen we in een flatwijk terecht. Ergens op een vierde verdieping klopten we aan. Na een paar minuten werd ons opengedaan. In de deuropening stond een aziatische vrouw, die even schrok en ons vervolgens zwijgend aan bleef kijken terwijl Berend in zijn beste Duits probeerde te vertellen waar wij voor kwamen. De vrouw neeg het hoofd en gleden geluidloos in de nevelige schaduwen van het paleis. Weer een paar minuten moesten wij wachten. In het kaarslicht glinsterden ons gouden en kristallen voorwerpen sinister tegemoet. Even zagen wij nog een andere oosterse vrouw, die snel weer verdween. Wie was deze Khan?

DE KHAN

Helaas, een leuk verhaal is leuk, maar de Khan zelf was lang niet zo bijzonder als zijn optrekje en zijn vrouwen deden vermoeden. Het bleek een goedmoedig baasje te zijn. Wij hadden hem bij het nuttigen van zijn twaalfuurtje gestoord. Maar dat gaf niet. Hij vertelde, dat hij inderdaad zeer belangrijk was. Hij bezat zes clubs en beheerste negen systemen. Veel kon hij echter niet voor ons doen, want hij moest die middag les geven.

Later zou hij echter graag in één van zijn clubs tegen ons robben. Hij zou dan voor een leuke tafel zorgen en het tarief, ach, daar hoefden wij ons ook geen grote zorgen om te maken. Wij sloegen dit aanbod tactisch af (niet dat wij bang waren voor iemand die negen systemen beheerste, maar bij bridge kun je pech hebben en twee kopjes thee in een bridgeclub (Inmiddels waren wij erachter gekomen, dat men in het buitenland onder een bridgeclub iets heel anders verstaat, dan in ons land. Een club is een verzameling mensen met een eigen sociëteitsgebouw. Een bridgeclub is dus een club waar men bridge als belangrijkste bezigheid heeft. Dat wat wij een bridgeclub noemen heet in Duitsland een Bridgegruppe) zouden ons zomaar een dag van onze no budget vakantie kunnen kosten). De Khan verwees ons voor die middag naar de stationsrestaurant.

FRITS WOLDA.

Velen van ons hebben in het begin van hun bridgecarrière een heleboel drivejes gespeeld in de binnenlanden van Drenthe. De Rolderpaardemarktdrive, de Zuidlaarderbollendrive, de zomeravonddrives in Grimme aan de Markt. Voor 90% van de NBB is dit Bridge. Je kunt bij zulke gebeurtenissen prijsjes winnen, een setje theelepeltjes of een doos bonbons (of zoals Filarski al in 1957 in "De Kiviet" het uitdrukt: "De prijzen bij deze gelegenheden zijn drinkbaar, eetbaar, rookbaar of onbruikbaar"). Belangrijker is het sociale aspect. 75% van de deelnemers is bejaard en vrouw. Vele hebben zich pas na het pensioen van hun man, of nog vaker, na het overlijden van hun echtgenoot in dit "toernooicircuit" gestort. Zo zien ze nog eens iemand. Men kwettert wat af, over de mooie vijfde plaats van de zoon van mevrouw X., over dat meneer Y. nu toch wel erg achteruit gaat, over het tragisch overlijden van het knuffelhondje van weduwe Z., die nu helemaal niets meer heeft, ach gut. Het bridge is soms van verbijsterende kwaliteit: (tegen een plukkende partner) "Dinie, je bent op tafel!" ... "Hier Dinie!!" ... "Dinie toch, je bent met Hartenaas naar tafel gegaan. Doe die Ruiten maar weer terug in je hand en dan mag u die kaart ook weer terug doen meneer. Ga eerst maar troeftrekken Dinie" (Dinie kijkt hulpeloos:) "Wat speel ik, Drie Sansatout?" "Nee, Dinie, je speelt Vier Schoppen. Die meneer heeft gedou-bleerd. Doe eerst maar Schoppen." Deze mensen zijn, je zou het niet willen gelo-

ven, meestal best fanatiek. Ze dromen nog jaren na over die keer, dat ze zomaar patsboom eerste werden bij de Tweede Exloërmondndrive. En ze bouwen systemen. Want met de Voorbereidende Klaver kun je heel veel doen.

Als je van Groningen een lijn trekt naar Oostenrijk, waar de Voorbereidende Klaver vandaan komt, loopt die eerst langs Drenthe en later langs München. In de stationsrestaurant van München is alleen de taal een verschil met de Knoalster Lorelei. Berend en ik waren nog juist op tijd om mee te doen. Dat kostte DM 7.- per persoon (slik, daar ging weer een dag vakantie) en de thee kostte DM 2.75. Het was wel gezellig. Er werden twee systemen gespeeld, te weten de "Kleine Treff" en de "Kleine Große Treff", kortom de Voorbereidende Klaver en de Voorbereidende-Klaver-die-ook-heel-Sterk-kan-zijn. De arbitrage was in handen van de neef van Frits Wolda. Op een gegeven moment verzaakte ik. De arbiter werd geroepen en die riep terug: "Zwei Strafstiche.". Met onze gebrekkige kennis van de reglementen wisten we wel, dat we een slagje straf te veel hadden gekregen, maar ach, wat maakte het uit. We werden zowaar derde. Enige duitse meesterpunten rijker liften die avond verder naar Oostenrijk.

INNSBRUCK

De volgende ochtend waren we al snel in Innsbruck. Daar hadden we ook al snel een bridgster gevonden (We hadden in München wat adressen gekregen). Die wist weer een persoon die zowat het hele horecagebeuren van de binnenstad in handen had. Deze man voelde wel wat voor onze plannen. Nadat wij ons ervan overtuigd hadden, dat de binnenstad van Innsbruck heel geschikt was voor een cafédrive, gingen we weer verder. We hadden haast, niet zozeer vanwege tijdnood, alswel vanwege geldnood. Op naar Italië, het land van Giorgio Belladonna, Eugenio Chiaradia, Guglielmo Siniscalco, Soldano de Falco, Benito Garozzo, Walter Avarelli, Massimo d'Alerio, Camillo Pabis-Ticci, Pietro Forquet, Arturo Franco, Benito Bianchi, Antonio Vivaldi, Marisa Bianchi, Rina Jabes, Antonietta Robaudo, Luciana Canessa, Anna Valenti, Mavi Venturini, Luciana Capodanno en al die andere wereldkampioenen.

MILAAN

Twee dagen later kwamen we aan in Milaan, na een lange lift van een vrolijke

bolbuikige Italiaan, die ons volstopte met broodjes (dat scheelde weer een vakantie-dag). We brachten de nacht door in een stoffig parkje. De volgende ochtend zochten we eerst maar eens het hoofdkwartier op van de FIB, de Italiaanse Bridge Federatie. Daar verwees men ons door naar een kantoor, dat ging over het Milanese bridge. Helaas, dat bleek dicht te zijn. Geen nood, inmiddels wisten we, dat een bridgeclub in het buitenland gewoon in het telefoonboek staat.

Een uurtje later stonden we met onze plunjezakken voor een drie meter hoge eikehouten dubbele deur. We belden aan en wachtten. Na enkele minuten werd ons opengedaan door een mannetje, dat wij zo goed en zo kwaad als het ging in het Italiaans (dat was niet zo'n succes, mijn Italiaans is niet zo best en dat van Berend is vrijwel nonexistent), het Engels (ook geen succes, maar dat lag niet aan ons) en het Frans, probeerden duidelijk te maken, waar het om ging. Intussen keken we naar binnen en zagen, dat we in een omgeving beland waren, waar we niet thuis hoorden. Een entree zoals die van het academiegebouw, zij het een maatje kleiner, een brede zich splitsende trap met groene lopers. We mochten binnenkomen en werden meegevoerd naar een kamertje diep in de gewelven van het gebouw. Er hingen voorname schilderijen aan de muur en er waren stoelen waar we niet op durfden te gaan zitten. Hier hadden wij middels een tolk een gesprek met een eerbiedwaardige grijze Italiaan met de fraaie naam Aldo Bocchi. Deze deed er lang over voor hij begreep wat wij wilden (ik verdenk hem ervan, dat hij ons niet wilde begrijpen). Hoezo wij wilden bridge organiseren in Italië, het land van Belladonna enz. enz? Bovendien, dat kon allemaal niet zomaar. Daarvoor waren vergunningen nodig en bovendien waren er veel te weinig speelgelegenheden en zou dit ongeoorloofde concurrentie betekenen voor de legale speelholen. (Spelletjes doen is in vele landen ongebruikelijk. Berend had bij wijze van testmateriaal zijn Tawlaspel meegenomen. Dat werd af en toe eens tevoorschijn gehaald in een openbare gelegenheid. Meestal kwam er dan iemand wild gebaren, dat dat niet mocht.) Vriendelijk werden wij de deur weer uitgewerkt.

Ach, die grijze Italiaan komt wel eens in Nederland. Bij één van die gelegenheden zal ik hem vertellen wat er geworden is van dat malle cafédriveplan en hem vriendelijk vragen hoe het nu is met het Italiaanse bridge.

CARABINIERI

We hadden onze buik vol van het gore, stoffige Milaan. Met een boemeltreintje gingen we naar Como, een plaatsje vlak bij de Zwitserse grens. In Como hebben we, na een nacht in een tuintje, een dagje in het zwembad gelegen (we waren, zoals ik al eerder vermeldde, niet helemaal fris meer). 's Avonds zijn we naar het nabijgelegen Cernobbio gelopen. Daar hebben wij een zacht plekje gezocht onder bomen bij een gebouw waarvan wij de bestemming niet wisten. Berend ging meteen pitten. Ik bleef in het licht van een lantaarnpaal nog wat lezen in "Il Quadro Burgay", een boekje, dat ik in Milaan had gekocht voor drie piek. Het is weer eens wat anders, zo'n Sterke Ruiten.

Ik was geheel verdiept in mijn literatuur, toen de stilte opeens verstoord werd door een auto met vier jonge kerels, die met gierende banden vlak voor mij stopte. Eén van de jongens stapte uit, bleef wat slingerend voor mij staan en richtte een pistool op mij. Ik deed mijn handen maar omhoog en voelde mij niet echt lekker. Het is al niet echt een prettig gevoel als er een pistool op je gericht wordt, maar dit mannetje was duidelijk lang niet nuchter. Gelukkig was het hem al snel duidelijk, dat ik niet gevaarlijk was. Hij legde mij omstandig uit, in een wonderlijk taal-tje, dat ongetwijfeld als Frans bedoeld was, maar alleen te begrijpen voor iemand met enige kennis van het Italiaans, dat het "diviété" was om zomaar te gaan pitten vlak bij de washokjes van de carabinieri. Ik vertelde hem voorzichtig, dat in het duister van de struiken nog iemand was. Daarop rief hij zijn schietwapen maar eens een andere kant op, maar ik mocht van hem mijn handen niet laten zakken. Het was vermakelijk om te zien hoe hij schrok en terugdeinsde, toen Noordeuropeaan Berend oprees en ver boven hem uittorende, zijn ene hand geheven en met zijn andere zijn slaapzak ophoudend. Even later kwam gelukkig een superieur van het mannetje aanlopen. Die stuurde het carabinieri-mannetje naar binnen en ons de berg op.

LUZERN

Na deze wat onrustige nacht passeerden we de volgende dag de Zwitserse grens. We liften vervolgens naar Luzern. Hier hebben we al snel het zoeken naar bridgers opgegeven. In een casino werd ons verteld, dat er Luzern geen bridgers konden zijn omdat bridge in het hele

Kanton bij de wet verboden was. Je houdt het niet voor mogelijk. Niet lang daarvoor had Jaime Ortiz-Patino, de Zwitserse voorzitter van de WBF het voor elkaar gekregen, dat Rood China zich had aangesloten en er waren tekenen, dat het voor Rusland ook bijna zover was. En in zijn eigen land waren streken, waar Bridge verboden was!

ZÜRICH

We zijn zo eigenwijs geweest om te proberen in Zwitserland te liften en zo kon het gebeuren, dat wij er een volle dag over deden om in Zürich te komen. Zürich bleek een geschikte plaats te zijn om een cafédrive te houden. Veel horeca. Helaas is Zwitserland wat bridge betreft nogal armzalig. Er zijn minder bridgers, dan in Nederland gediplomeerde wedstrijdleiders. 's Avonds hebben we nog gespeeld bij een clubje. We wonnen zowaar een Groene Zwitserse meesterpunt. (het Zwitserse meesterpuntensysteem zit beter in elkaar, dan het onze; behaalde punten hebben maar een beperkte geldigheidsduur. Volgende Groene punten kunnen, mits snel genoeg verzameld, omgezet worden in permanentere Rode punten, als ik het goed onthouden heb tenminste. In Nederland kun je Bondsmeester worden, door jaar in jaar uit van de A naar de B te pendelen en vice versa).

We hebben nog wat nagebabbeld over het Zwitserse bridgeleven. Het bondslidmaatschap kost de Zwitser iets van FS 300.- (misschien was het ook wel het clublidmaatschap) Per speelsessie betaalt hij, afhankelijk van de soort bridge, FS 10.- tot FS 35.- (inderdaad, Berend en ik hebben voor onze Groene Zwitserse Punt een stuk of wat vakantiedagen moeten inleveren). Ik vertelde, dat er in ons district ooit vergaderd was over een jaarlijkse bijdrage van f 1,- per persoon per jaar en dat na anderhalf uur debatteren onder voorbehoud besloten werd tot een compromis: het werd f 0,50. We spraken nog over het verbod op bridge in Luzern. In Zürich was geen verbod, maar wel een taboe. Nergens werd toegestaan, dat in het openbaar bridge gespeeld werd, hoewel het niet wettelijk verboden was. Na lang zoeken had de bridgeclub van Zürich een schaa café weten te vinden, waar gebridget mocht worden - maar niet eerder, dan een uur, nadat de laatste schaker vertrokken was!

GENEVE

We moesten weer snel weg. Het geld en inmiddels ook de tijd begonnen op te raken. Ons volgende doel was Genève. Hoe we daar gekomen zijn ben ik vergeten. In Genève hebben we de plaatselijke VVV opgezocht. Er was wel een klein kroegenwijkje maar de VVV wist niets van bridgers. Later in Nederland hoorden we dat er in Genève met zijn vele internationale toestanden duizenden bridgers zijn. Wil je in het buitenland bridgers vinden dan kun je in het algemeen beter in Nederland naar de VVV stappen (of gewoon naar de NBB natuurlijk).

CONCLUSIE

Over de rest van de reis kan ik kort zijn. We zijn nog naar Nîmes geweest, waar wel bridgers waren, maar geen cafés en naar Lyon, waar alles dicht was vanwege de vakantieperiode. Toen we in de buurt van Parijs kwamen, was het afgelopen met het mooie weer, zodat we in één ruk naar huis gegaan zijn.

Later ben ik nog met Rika in Trier, Luxemburg en Luik geweest. In deze steden zijn cafédrives zonder meer mogelijk, evenals in de grote steden van Vlaanderen, waar ik later met Inge een kijkje heb genomen. (Mijn reisje met Inge ging onder andere langs 's Hertogenbosch. Wij besloten, dat daar een bescheiden cafédrive nog juist mogelijk was....)

Ons Groot Europees onderzoek heeft uitgewezen, dat de mogelijkheden voor cafédrives buiten de Benelux, Duitsland en Oostenrijk beperkt zijn.